

dâr'da 200 kişilik muhafız birliğiyle güç gösterisinde bulundu. Yûsuf Âdil'den çekinen Nizâmülmülk Bahrî ona merkezde kalarak yönetimde yer almasını teklif etti; fakat Yûsuf Âdil, bir asker olduğunu ve sultana gerektiğinde bu alanda yardımla yükümlü bulunduğunu bildirerek şehir dışındaki yerine çekildi. Ancak Nizâmülmülk, sultanı ikna edip Yûsuf Âdil ve diğer kumandanların cülûs vesilesiyle yapılacak törenden sonra askerleriyle birlikte eyaletlerine dönmeleri hususunda ferman çıkarttı. Tören sırasında Nizâmülmülk sultana merkezdeki Türkler'in yönetime çok sıkıntı verdiğini, onlardan kurtulmak gerektiğini söyleyince şehrin kapıları kapatıldı ve içeride mahsur kalan Türkler'e karşı gün boyu devam eden bir katliam yapıldı. Bu katliamdan ancak yerlilerle iyi ilişkileri olan ve katliama sessiz kalan Kâsım Berîd adlı bir Türk kumandanla adamları kurtulabildi. Bu sırada şehir dışında bulunan Yûsuf Âdil olaylardan duyduğu üzüntü sebebiyle yerini terk ederek Bîcâpûr'a gitti.

Olaylardan sonra Bîdâr'da otorite sultanın annesiyle Başvezir Nizâmülmülk, Vezir Fethullah İmâdülmülk ve güvenlikle sorumlu Kâsım Berîd'in eline geçti. 1486'da Mahmûd, on altı yaşına geldiğinde kendisine yakın olan kumandanlarından Dilâver Han Habeşî'nin telkiniyle bunların nüfuzunu sona erdirmek için emir verdi. Nizâmülmülk ile İmâdülmülk kendilerine hazırlanan suikasttan kurtuldular; Mahmûd onlardan özür dilemek zorunda kaldı. Nizâmülmülk Bîdâr'da kalmayı tercih ederken İmâdülmülk iktâ olan Berâr'a gitti ve bir daha Bîdâr'a dönmedi. Ancak Nizâmülmülk bir müddet sonra Sultan Mahmûd'un emriyle öldürüldü. Bu durum Âfâkiler'in yeniden yönetimde ağırlık kazanmasına yol açtı. Sultan Mahmûd kendini sefahate verince Dekkenî ve Habeşî kumandanları Âfâkiler'e karşı yeni bir plan hazırladılar ve saraya girerek sultanın etrafındaki Aziz Han, Ali Han ve Seyyid Mirza Meşhedî adlı kumandanları öldürdüler. Sultan Mahmûd da bu sırada yardıma gelen Kâsım Berîd'in askerleri sayesinde kurtulabildi. Şehirdeki bütün Hintliler'in öldürülmesini emreden Mahmûd'un başlattığı yeni bir katliam ancak üç gün sonra Şah Muhibullah adlı bir âlimin müdahalesiyle durdurulabildi.

Olayların ardından Sultan Mahmûd bir kutlama yapılmasını istedi ve canını kurtardığı yere günümüzde hâlâ ayakta olan bir sarayın inşasını emretti. Ancak onun

şaşaalı yaşayışı sebebiyle Behmenî topraklarında çok geçmeden yeniden huzursuzluklar baş gösterdi. Önce Kâsım Berîd ayaklanarak kendini zorla başvezir tayin ettirdi; Balaghat, Udgir ve Kelyânî (Kalyani) vilâyetlerini iktâlarına kattı; çok geçmeden bütün idarî işleri eline aldı. Bu sırada, öldürülen Vezir Nizâmülmülk'ün oğlu Melik Ahmed de isyan ederek Maharaştra'daki bütün kaleleri eline geçirdi; Bîdâr'a girip zaptettiği bu yerlerdeki hâkimiyetinin sultan tarafından tanınmasını ve babasının unvanının kendisine verilmesini sağladı. Sultan Mahmûd'un Melik Ahmed'i ortadan kaldırmak üzere görevlendirdiği ordu onun askerleri tarafından mağlûp edildi. Melik Ahmed, bu zaferin anısına bir müddet sonra Nizamşâhî hânedanının merkezi olan Ahmednagar şehrini kurdu (895/1490). Öte yandan Kâsım Berîd, Bîcâpûr'a çekilmiş olan Yûsuf Âdil'den kurtulmak için bir plan hazırlamış ve Vijay Nagar racasını Yûsuf Âdil'in topraklarını işgal etmesi için teşvik etmişti. Kâsım Berîd, Melik Ahmed'i de Yûsuf Âdil'e karşı tahrik ederek ondan kurtulmayı ummuştı. Ancak Yûsuf Âdil, Melik Ahmed'le anlaşarak hem Kâsım Berîd'i yenilgiye uğrattı hem de Vijay Nagar racasının işgal ettiği topraklarını geri aldı.

898'de (1492-93) isyan eden İran asıllı kumandan Bahadır Geylânî, Gucerât sınırındaki Mahaim vilâyetini zaptederek yağmalattı. Gucerât Sultanı Mahmûd Begarha, Sultan Mahmûd'dan duruma müdahale ederek halkın mallarının yağmacılardan alınıp kendilerine verilmesini talep edince endişelenen Mahmûd iktâ sahibi kumandanlarına Bahadır Geylânî'yi durdurmaları tâlimatını verdi; kendisi de aynı amaçla yola çıkarak Yûsuf Âdil ile buluştu. Bunun üzerine teslim olmaya ikna edilen Bahadır yine de öldürülmekten kurtulamadı (899/1494).

Sultan Mahmûd 902'de (1497) oğlu Ahmed'i Yûsuf Âdil'in kızı Bîbî Sitti ile evlendirdi ve Kâsım Berîd'den kurtulmak için Yûsuf Âdil'i Bîdâr'a davet etti. Ancak bu plan başarıya ulaşmadı ve Kâsım Berîd vefat ettiği 1504'e kadar kontrolü elinde tutmaya devam etti. Onun ölümünün ardından oğlu Emîr Ali Berîd başvezirliği üstlenerek fiilen yönetim hâkim olmaya devam etti. Bu dönemde vilâyetlerdeki iktâ sahipleri de artık bağımsız hareket etmeye başlamışlardı. Komşu Hindu hâkimleriyle Vijay Nagar ve Orissa racaları Behmenî topraklarını işgale başlayınca Sultan Mahmûd 923'te (1517) Yûsuf Âdil ile

birlikte racalara karşı giriştiği savaşta mağlûp oldu. Böylece yavaş yavaş küçük bir eyalet haline gelen Behmenî Sultanlığı, Mahmûd'un 4 Zilhicce 924'te (7 Aralık 1518) ölümünden sonra hızla parçalanma sürecine girdi. Ali Berîd'in kontrolünde dört sultan tahta geçti. Mahmûd'un oğlu ve son Behmenî Sultanı Kelîmullah, Ali Berîd'e karşı Bâbü Şah'tan yardım istediye de durumun Ali Berîd tarafından öğrenilmesi üzerine endişelenerek Ahmednagar'a çekildi. Kelîmullah'ın muhtemelen 1538'de vefatıyla Behmenî toprakları beş mahallî hânedan arasında (Âdilşâhîler, Nizamşâhîler, İmadşâhîler, Kutubşâhîler ve Berîdşâhîler) paylaşıldı.

BİBLİYOGRAFYA:

Ebû'l-Feyz Feyzî, *Leâ'îfi Feyzî: İnşâ-i Feyzî* (nşr A.D. Erşad), Lahor 1973, s. 103-104; Ali b. Azizullah et-Tabâtabâî, *Burhân-ı Me'âşir* (nşr. Seyyid Hâşim), Delhi 1355/1936, s. 135, 141, 188; Nizâmeddin Ahmed, *Tabakât-ı Ekberî* (nşr. B. De - Hidayet Hüseyin), Kalküta 1935, III, 52-62; Firişte, *Gülşen-i İbrâhîmî*, Leknev 1864, III, 362-365; Yusuf Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, Ankara 1947, s. 427-428, 435-447; G. Yazdâni, *Bidar and Its History and Monuments*, Oxford 1947; Haroon Khan Sherwani, *The Bahmanis of the Deccan*, Hyderabad 1953; *History of Medieval Deccan: 1295-1724* (ed. Haroon Khan Sherwani - P. M. Djoshi), Hyderabad 1973-74, I-II, bk. İndeks; E. E. Speight, "Coins of the Bahmani Kings of Deccan", *IC*, IX (1935), s. 269 vd.; Mohibbul Hasan, "Mahmûd Şihâb al-Dîn", *EP* (İng.), VI, 62-63; Enver Konukçu, "Behmenîler", *DİA*, V, 353-354.

İQTİDAR HUSAIN SIDDIQUI

MAHMÜD ŞELTÛT

(bk. ŞELTÛT, Mahmûd).

MAHMUD ŞEVKET PAŞA

(1856-1913)

II. Meşrutiyet devri sadrazamı.

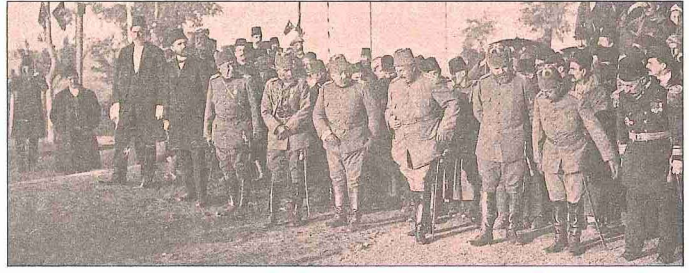
Bağdat'ta doğup büyüdü, bundan ötürü Arap lakabıyla da anılır. Abdülmecid devri mutasarrıflarından Çeçen asıllı Ket-hüdazâde Süleyman Bey'in oğludur. Köklü bir Türk ailesinden gelen annesinin soyu IV. Murad dönemine kadar uzanır. Bağdat'taki rüşdiyede bir yıl okuduktan sonra askerî okula devam etmek üzere İstanbul'a geldi (1870). Üsküdar Atlatamataş Askerî Rüşdiyesi'ne iki yıl devam edip Kuleli Askerî İdadîsi'ne kaydoldu (1873). Burayı bitirince 1876'da Mekteb-i Harbiye'ye girdi ve 1878'de mezun olup erkân-ı harbiye sınıfına geçti. 1880'de burayı da yüzbaşı rütbesini almış olarak bitirdi ve

Erkân-ı Harbiye Dairesi'nin ikinci şubesi-nin telif ve tercüme bürosunda göreve başladı. Arapça yanında Almanca ve Fransızca da biliyordu. Daha sonra Mekteb-i Harbiye'de cebir ve hendese, fenn-i esliha, endaht nazariyeleri gibi dersler vermeye, çeşitli dergilerde yazılar ve tercü-meler yayımlamaya başladı. Mekteb-i Harbiye'yi islah çalışmalarını sürdüren Von der Goltz Paşa'nın muavinliğini yaptı ve takdirlerini kazandı. 1884'te kolağası oldu.

Alman askerî misyonunun yönlendir-mesiyle yeni silâhların büyük ölçüde Al-manya'ya sipariş edilmesi kararlaştırılın-ca Vidinli Tevfik Bey riyâsetinde kurulan silâh satın alma komisyonlarında çalıştı. 1890'da miralaylığa yükseldi. Bu arada incelemelerde bulunmak üzere Almanya ve Fransa'ya seyahat etti ve alınacak si-lâhların seçiminde önemli rol oynadı. Uzun yıllar Almanya'da kaldı. 1895'te mirlivâ ol-du. 1901'de ferikliğe terfi etti ve aynı yıl Hicaz demiryolu hattında Mekke-Medi-ne telgraf hattının yapılmasına memur edildi. Bu vazifeyi bir sürgün gibi algıla-ması II. Abdülhamid'e karşı duygularını de-ğiştirdi. Altı yedi ay kadar sonra döndü-ğünde tekrar eski görevinin başına geçti. 1905'te birinci ferikliğe yükselterek Ko-sova valiliğine getirildi. Burada İttihat ve Terakî Cemiyeti ile ilişki kurdu ve rejim aleyhtarlığına göz yumdu. 1908'de Üçüncü Ordu kumandanlığına tayin edilen Mahmud Şevket Paşa, II. Meşrutiyet'in ilânıyla ve İstanbul'dan Meşrutiyet'in ko-runması için Üçüncü Ordu'dan avcı tabur-larının istenmesi üzerine siyaset sahne-sinde hızla yükselmeye başladı.

31 Mart Vak'ası'nın ardından İstanbul'a yürüyen Hareket Ordusu'nun başında İs-tanbul'a geldi ve şehirde sıkı yönetim ilân etti. Kısa zaman içinde etkin bir rol oyna-yarak II. Abdülhamid'in hal'i ve Sultan Reşad'ın (V. Mehmed) tahta çıkarılmasıyla sonuçlanacak olan saltanat de-ğişiminde

Mahmud
Şevket Paşa
ve Goltz Paşa
1911 yılı
askerî
manevralarında

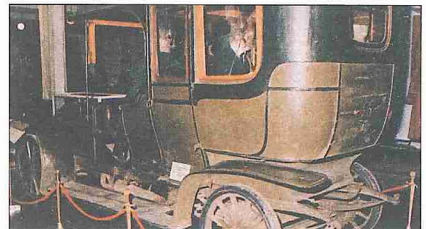
etkili oldu. 18 Mayıs 1909'da Birinci, İkinci ve Üçüncü ordular müfettişliğine geti-rildi. Hükümet ve meclis üzerinde otorite kurarak sıkı ve sert bir yönetim uygula-dı; nihayet giderek İttihat ve Terakî Ce-miyeti ile ters düşmeye başladı. Hüseyin Hilmi Paşa'nın sadâreti Mahmud Şevket Paşa'nın tahakkümü altında geçti ve İb-râhim Hakkı Paşa kabinesinde Harbiye nâzırı olması önlenemedi (25 Ocak 1910). Her üç ordunun müfettişliği görevini bı-rakmaya razı olmadı. Aynı yıl başlayan Ar-navut isyanını sert bir şekilde bastırmış ol-ması Balkan Savaşı'ndaki çözümlenin sebeplerinden birini teşkil edecektir. Ye-men isyanlarını bastırmak için Trablus-garp'tan asker çekmesi İtalyan saldırısın-daki (1911) zayıf direnişin sebeplerinden biri olarak görülmüş ve kendisi için ayrı bir eleştiri konusu olmuştur. İbrâhim Hakkı Paşa kabinesinin düşmesiyle kuru-lan Said Paşa kabinesinde de Harbiye ne-zâretini korumakla beraber bir müddet sonra istifa etmek zorunda bırakıldı (Tem-muz 1912). Said Paşa kabinesinin de isti-fasıyla Gazi Ahmed Muhtar Paşa başkan-lığında kurulan "büyük kabine" kendisini Balkan Savaşı esnasında Alasonya Ordusu kumandanlığına getirmek istediye de Mahmud Şevket Paşa zafer ümidi görme-diğinden bu görevi kabul etmedi. Savaşın ardından basın ve muhalefet kendisini yenilginin sorumluları arasında gösterdi.

Balkan Savaşı'nda Bulgarlar'ın Edirne'yi de alarak İstanbul önlerine kadar gelme-leri barış yapılmasını kaçınılmaz kılmıştı. Bulgaristan'ın Romanya'nın da iştirakiyle komşularına karşı savaşa devam etmek zorunda kalması hiç olmazsa Trakya ve Edirne'nin kurtarılması için bir fırsat ver-mekteydi. Büyük kabinenin kayıplara razı olması üzerine İttihat ve Terakî Cemiyeti Bâbîâlî'ye baskın düzenleyerek bir hü-kümet darbesi yaptı ve Sadrazam Kıbrıs-lı Kâmil Paşa istifaya mecbur edildi (23 Ocak 1913). Yeni kabine İttihatçılar'ın tek-lifini kabul eden Mahmud Şevket Paşa ta-rafindan kuruldu. Çatalca istihkâmların-da ordunun durumunu teftiş eden yeni sadrazama göre ordunun tekrar savaş-

ması mümkün değildi. Ancak İttihatçı-lar'ın baskısı karşısında Edirne'nin kur-tarılması amacıyla saldırı kararı alındı. Komşularının sürdürdüğü savaşın baskısı altındaki Bulgaristan, Trakya'daki Türk ileri harekâtı karşısında duracak halde değildi. Edirne'nin tekrar ele geçirilmesi, ucuz kahramanlıklarla II. Meşrutiyet'in ilânından beri kendilerine zafer destan-ları düzülmüşüne alışmış son dönem as-kerlerine iktidar yolunu açan bir mane-vra havasında geçti ve "Edirne fâtihî" sanı etrafında başta Enver Paşa olmak üzere pek çokları arasında amansız bir yarış başladı, dolayısıyla düşmanlık tohumları ekildi.

Eskiden beri tam olarak anlaşılamadı-ğı İttihat ve Terakî ileri gelenleriyle, sad-razam olarak iktidarının paylaşılmasına izin vermeyen bir kişiliğe sahip olan Ma-hmud Şevket Paşa arasındaki sürtüşme-ler giderek büyüdü ve cemiyet onu bir tehdit olarak görmeye başladı. Öte yan-dan muhalefet de sadrazama karşı sert-leşmişti. Mahmud Şevket Paşa, İstanbul muhafızı olan Cemal Paşa'nın kendisine karşı bir suikast düzenlenebileceğine dair uyarılarına ise pek itibar etmemekteydi. 11 Haziran 1913'te Harbiye Nezâreti'nde-ki çalışmalarını bitirdikten sonra sadârete doğru yola çıkan Mahmud Şevket Paşa Çarşıkapı civarında silâhlı bir saldırıya uğ-radı ve öldürüldü, ertesi günü Hürriyet-i Ebediyye tepesinde toprağa verildi. Silâ-

Mahmud Şevket Paşa'nın içinde suikasta uğradığı araba
(Askerî Müze - İstanbul)

Mahmud
Şevket
Paşa

Mahmud
Şevket
Paşa'nın
Hüriyet
Tepesi'ndeki
türbesi -
İstanbul

hı ateşleyen Topal Tefvîk ve diğer iş birlikçileri kısa zamanda yakalanarak idam edildi. Suikast olayında paşadan kurtulmak isteyen İttihat ve Terakkî Cemiyeti'nin rolü olduğunda şüphe yoktur. Dönemin padişahı gibi bir kukla olacak olan Said Halim Paşa'nın sadâretiyle cemiyetin elinde olay, İttihatçıların sıkı ve sert bir idare oluşturularak muhalefeti susturmalarına vesile olmuştur.

Mahmud Şevket Paşa, İttihatçı olmakla beraber iktidar kapısını açtıkları ve iktidarına ortak olmak istemedikleri sürece bunlara sempatiyle bakmıştır. Çehresi ürküntü veren bir görünüşe sahipti; asabî ve sert mizaçlı, süratle iş gören ve görülmesini isteyen bir şahsiyetti. Bununla beraber cesareti az, ancak fazla ihtiyatlı ve temkinliydi. Bazı devlet sırlarını dönemin padişahından bile gizlediği söylenir. Hareket Ordusu'nun başında İstanbul'a girmesinden ötürü her devrin kalemeleri kendisini Napolyon, Mithad Paşa ve II. Fâtiḥ gibi unvanlarla yüceltmeye çalışmışlardır. Diktatörce icraatı bu gibi söylemlerin etkisinde kaldığına işaret edebilir. Mekteb-i Harbiye'de de okutulmuş olan *Logaritma Cedâvili Risâlesi* (Jean Dupuis'den tercüme, İstanbul 1301, 5. bs., 1330), *Fenn-i Esliha* (İstanbul 1301), *Usûl-i Hendese* (I-II, İstanbul 1302-1304) gibi bazı derleme kitaplar ve tüfeklerle ilgili risâleler (*Asâkir-i Şâhânenin Piyade Sınıfına Mahsus 87 Modeli Mükerrer Ateşli Mauzer Tüfeği*, İstanbul 1303; *Mükerrer Ateşli Tüfekler*, İstanbul 1308; *Küçük Çaplı Mauzer Tüfekleri Risâlesi*, İstanbul 1311; *Küçük Çaplı Mauzer Tüfeklerine Mahsus Atlas*, İstanbul 1311) kaleme almış olduğu bilinmektedir. En önemli eseri *Devlet-i Osmâniyye'nin Bidâyet-i Tesisinden Şimdiye Kadar Osmanlı Teşkilât ve Kıyâfet-i Askeriyyesi*'dir (I-III, İstanbul 1320). Kitap, kuruluşundan 1902 yılına kadar Osmanlı askerî teşkilâtını ele alır ve bu konuda ciddi bir araştırma olarak kabul edilir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, Y.A. RES, nr. 78/19, 12.3.1313; BA, Meclis-i Vükelâ Mazbatası, nr. 134, 24 Kânunusânî 1325; BA, İrade - Askeriye, nr. 6, 7 Receb 1326; nr. 35, 49, 27 Rebü'lâhîr - 18 Receb 1327; BA, Harbiye, Giden, nr. 265692, 265777, 265936, 270983; Genelkurmay Askerî Tarih ve Stratejik Etüt Arşivi, nr. 4-121, Ds. 42-A, Kls. 316, Fih. 9; nr. 5-6960, Ds. 99-A, Kls. 622, Fih. 8/1-3; Mahmud Şevket Paşa, *Mahmut Şevket Paşa'nın Günlüğü*, İstanbul 1988; Ahmed Refik [Altınay], *11 Nisan İnkılâbı*, İstanbul 1325; *Mir'ât-ı Sicill-i Me'mûrin Hey'et-i Tahririyyesi, Mücâhid-i Hüriyyet Mahmud Şevket Paşa ve Hareket Ordusu*, İstanbul 1327; *Denkwürdigkeiten des Marschalls İzzet Pascha* (ed. K. Klinghardt), Leipzig 1927, tür.yer.; C. F. von der Goltz, *Denkwürdigkeiten*, Berlin 1929, tür.yer.; Mahmud Muhtar Paşa, *Mâziye Bir Nazar: Berlin Muahe-desi'nden Harb-i Umûmiye Kadar Avrupa ve Türkiye-Almanya*, İstanbul 1341, tür.yer.; İbnülemin, *Son Sadrazamlar*, s. 1869-1892; Süleyman Külçe, *Firzovik Toplantısı*, İzmir 1944, s. 5-19; Ziya Şakir Soku, *Mahmud Şevket Paşa*, İstanbul 1972; Feroz Ahmad, *İttihat ve Terakki: 1908-1914* (trc. Nuran Yavuz), İstanbul 1986, tür.yer.; a.mlf., "Mahmûd Şevket Paşa", *EP* (İng.), VI, 73-74; Tahsin Uzer, *Makedonya'da Eşkiyalık Tarihi ve Son Osmanlı Yönetimi*, Ankara 1987, tür.yer.; Rifat Uçarol, *Gazi Ahmet Muhtar Paşa*, İstanbul 1989, tür.yer.; Zekerîya Türkmen, *Osmanlı Meşrutiyetinde Ordu Siyaset Çatışması*, İstanbul 1993, tür.yer.; Metin Ayışığı, *Mareşal Ahmet İzzet Paşa. Askerî ve Siyasî Hayatı*, Ankara 1997, tür.yer.

ZEKERİYA TÜRKMEN

MAHMÛD ŞÜKRÎ el-ÂLÛSÎ

(bk. ÂLÛSÎ, Mahmûd Şükrî).

MAHMUD TEYMUR

(محمود تيمور)

(1894-1973)

Modern Mısır edebiyatı
kısa hikâyeciliğinin önde gelen
temsilcilerinden, roman
ve tiyatro yazarı,
Arap dili ve edebiyatı âlimi.

16 Haziran 1894'te Kahire'de doğdu. Dönemin kültür hayatının önemli şahsiyetlerinden Türk asıllı Ahmed Teymur Paşa'nın oğludur. Babasının teşvikiyle daha küçük yaşta iken klasik eserleri okumaya başladı; hikâye ve piyes yazarı olan ağabeyi Muhammed Teymur ile halası şair Âişe İsmet Teymur da onun edebiyata yönelmesinde etkili oldu. Mahmud Teymur ilk öğrenimini el-Medresetü'n-Nâsiriyye'de, orta öğrenimini el-Medresetü'l-İlhâmiyye'de tamamladı. Lise yıllarında Mustafa Lutfi el-Menfelûtî'nin romantik üslûbun-

dan etkilendi. Şiire yöneldiği bu yıllarda Lübnanlı ve Suriyeli Arap göçmenlerin Amerika'da kurdukları el-Mehcer adlı edebiyat ekolü onun üzerinde derin izler bıraktı. Orta öğreniminden sonra girdiği Yüksek Ziraat Okulu'nu yakalandığı tifo hastalığı yüzünden terketmek zorunda kaldı. Bu sırada Avrupa'dan dönen ağabeyinin tesiriyle Batı edebiyatına yöneldi. Guy de Maupassant'ın ve Anton Çehov'un hikâyelerini okudu, özellikle Maupassant'dan etkilendi. Bir süre Kahire'de Adalet Bakanlığı'nda, ardından Dışişleri Bakanlığı'nda çalıştı. Daha sonra kendini tamamen yazarlığa vererek gerçekçilik akımının etkisi altında konusunu Mısır'ın mahallî özelliklerinden alan hikâyeler yazmaya başladı.

Mahmud Teymur, hikâyecinin görevinin hayatı bütün çıplaklığı ve gerçek yüzüyle yansıtmak olduğu görüşünden hareketle ilk üç hikâye kitabı olan *eş-Şeyḥ Cum'a ve kısaş uḥrâ* (Kahire 1925), *'Am-mû Mitvellî* (Kahire 1925) ve *eş-Şeyḥ Seyyid el-'Abîḥ*'te (Kahire 1926) Mısır'ın mahallî gerçeklerini dile getirdi. *eş-Şebâb, es-Sufûr, et-Temsîl, el-Fecr, el-Fuşûl, er-Râvî, eş-Şekâfe, el-Muşavvir, el-Cumhûrî'l-Mısrî* gibi edebî dergi ve gazetelerde yayımladığı hikâyelerini daha sonra kitap haline getirdi. 1930'ların başında Avrupa'ya gitti. Orada geçirdiği iki yıl içinde modern Avrupa edebiyatını tanıma fırsatını elde etti. Edebiyatta mahallî unsurların her şey demek olmadığı ve edebiyatta insanlığa hitap eden evrensel özelliklerin de bulunması gerektiğini öğrendi. Daha sonra yazdığı hikâyelerde insanlığın ortak sorunlarına ve psikolojik tahlillere yöneldi. Hikâyelerinde önceleri diyaloglarda halk diline yer veren ve bunu izlediği gerçekçi ekolün bir gereği sayan yazar, 1939'dan itibaren halk dilini kullanmayı tamamen bırakarak edebî dili savunmaya başladı.

1947'de I. Fuâd Arap Dil Akademisi hikâye ödülünü kazanan Mahmud Teymur 1949'da Kahire Arap Dil Akademisi'ne üye seçildi. Akademinin Arap edebiyatı, Arap yazısının kolaylaştırılması, biyoloji ve ziraat komisyonlarında çalışmalar yaptı. Bu alanlarda çok sayıda makale yazdı. 1950'de *Küllü 'âm ve entüm bi-hayr ve İḥsân Li'llâh* adlı eserleriyle I. Fuâd edebiyat ödülünü aldı. Fransızca'ya tercüme edilen *'Azrâ'îlû'l-karye ve kısaş uḥrâ* adlı hikâye kitabına Paris'teki Fransa-Mısır Derneği tarafından Vâsıf Gâfî Paşa ödülü verildi. 1962'de Mısır hükümetinin I. Derece İmtiyaz nişanına, ertesi yıl da